

ZALÁN TIBOR

c-átirat

BÁNK Te Isten!

TIBORC *Ő tonnaszámra szarja teli
szánkat, széjjel az agyunk,
szívünk s a fejünket,
éppenséggel mintha mindenik porcikája
egy-egy üritő-gép volna; sok
arctalan – s ő az arcátlan köztük;
olykor azt hinné az ember,
hogy tán a móri gyilkost viszik, úgy körül
van véve elvbarát maszkos bitanggal;
s mi már egy műanyag felest is csak
ketten tudunk hitelből rendelni
bajunkra ótvar korecsmánk nyirkos homályán.
De ezt már... mintha elébb
mondtam volna,
s ha mondtam, már akkor
is, bizony, mintha untam mondani volna.*

BÁNK Te isten! Vagy... én is mondtam már?

TIBORC *Mondtad, és mondtad rá, ismétlés
a tudás anyja. Rendben,
kapaszkodj csak bele egy fasz kis mondatba,
mi addig takarja előled, mit látnod kéne,
míg rá nem csukódik pillád a nemlétre.
Folytathatom? Fajtam a téttem!*

Úgy értem,

*el kellene pirúlniok, midőn
páncélozott verdákon útnak kátyús
mindennapjainkon és foszladozó
lelkünkön át, egész a bankjukban
őrzött milliárdjakig, s tovább.
Én nem alkusz, a minden*

*seggnek teszek panaszt: mert az összes,
ami felhalmozódott ott,
s bukásuk után őket majd tovább is a
pénz-istenek asztalánál ülteti,
tudható: véres verejtékünk gyümölcse az.
Lelkemre mondom, ha legalább
képmutatásban adnák kissé alább,
nem táncikálna annyit csontzenénken
id-s-oda a töméntelen sok báb s a láb,
s nem lenne úgy átlátható,
mint hazudoznak közös miccenésre.
Legalább pányvát köthetnének a röhögésre,
mi belőlük felszakad, midőn a gyászunk
látják lent, s zajlik közben
nemtelen nászuk a nemtelessel fent.
Solidarność, kiabál a lélek azon
nyomorúltakért, kiket kiállhatatlan
adósújtásaikkal, rossz törvényeikkel,
korrupt hivataljaikkal a sírba döntenek:
nyugdíjasok, hajléktalanok, törékeny lelkek
akár a kóbor kutyák, inségükben sorra döglenek.
Na, mi van, nagyúr, miért
nem vartyogod most, te istenek, te istenek!
Megmentőként érkezted te is,
de máris tele a töke mindenkinek veled!*